

Vajna Ádám

EGY DÉLELŐTT A KIRÁLYAL ÉN VOLTAM AZ ELSŐ

A király minden reggel felkel
megsüti a kis rántottáját
csapvizet iszik mellé
és amikor jó az idő
kimegy sétálni a palota körül

szemügyre veszi a Napisten
áldásában éppen részesülő lankákat
(jó ötlet volt a dombra építkezni)

hallgatja ahogy a szélről zizzenő ágak
közt megbúvó madarak csiripelnek
(imádja ezt a csöndet)

átinteket szomszédjainak
(persze csak úgy megszokásból)

beletapiskol a fáról lehullott levelekbe
(pedig még nincs is őszi)

elbandukol a halott királyné sírjához is
(nem mintha sírna ott valaha)

délre visszatér a palotába
(be kellene vetni az ágyat)
szellőztet egyet
beindítja a mosógépet
(ki kellene vasalni a múltkorit)
benyomja a rádiót
(szóljon valami a háttérben)
összesöprögeti az asztal alatt
összegyűlt kenyérmorzsákat
összeszedi a reggeliző asztalt
elmosogatja a koronáját

és megköszöni az együttműködést
a felsőbb hatalmak isteneinek

te leszel az első mondtad
én üvegből ittam a bort és bólogattam
valami olcsó száraz volt
a te kedvenced
magasan ülhattünk
emlékszem lógattuk a lábunk

te leszel az első mondtad megint
ránéztem az egyik csillagra
és az megmozdult
repülő mondtam
ne hülyéskedj mondtad
és elvetted az üveget
a hajad fehérnek tűnt
tényleg én leszek az első kérdeztem

te leszel az első mosolyogtál
menj le és szedj gyümölcsöt mondtad

